

Begribeligt og ubegribeligt

Annelise Bollack, 1972

Animeret af artiklen fra hr. Bavay i Mitteilungs augustudgave 1971, vil jeg gerne berette om en oplevelse med hr. Gröning, der gennem den forklaring, hr. Gröning gav mig bagefter, blev – begribelig, og dog igen ubegribelig gennem dens usædvanlighed.

Det var i 1957, kort før julen. Fru Puchalka havde inviteret min mand og mig. Hun sagde: "Hr. Gröning holder endnu en julehøjtidelighed, og kommer bagefter til os. Hvis De vil, kan De komme og vente på hans ankomst sammen med min mand og mig." Enhver, der ved noget om hr. Gröning, eller kendte ham, vil forstå, at jeg hjertens gerne ville derhen.

Vi ventede altså omtrent fire timer på hr. Gröning, og som det er vanligt, snakkede vi sammen i ventetiden. Fru Puchalka fortalte os, at det var hr. Grönings ønske, at hun skulle være vennekredsleder. Men hun havde sagt, at det kunne hun ikke. Hun kendte læren, og kunne også tale foran mennesker hun kendte, men hun kunne ikke stå op foran mennesker hun kendte, og så holde et foredrag, det kunne hun simpelthen ikke. Hun sagde: "Hvis I nu ville sige, hold nu et foredrag, så kunne jeg ikke gøre det." Dette var første samtaleemne.

Det andet kom jeg med. Min søster var i klimakteriet, og havde da vanskeligheder. Hun fortalte mig dengang: Hver gang hun kom i en forretning, tav menneskene, og de gjorde bemærkninger om, at hun ikke var helt normal, og fra børn havde hun også allerede hørt det. Også hendes mand ville sige, at hun ikke var normal.

Som tredje emne talte vi om billeder og deres udstrålinger, og at man også kan få et forhold til ikke levende genstande.

Vi havde også et fjerde samtaleemne, men desværre er der gået så lang tid, at jeg ikke mere kan huske dette. Måske husker en anden af de tre personer det, og vil fortælle om det ligesom jeg.

Kort efter midnat kom så hr. Gröning. Vi var alle meget lykkelige og glade. Fru Puchalka stillede brød på bordet, og vi satte os til bordet. Der blev et brød tilovers, og alle bad mig om at spise det. Men jeg afviste det, da jeg på grund af sygdom allerede havde en overvægt på 30 kg. Min mand greb ind i samtalen og sagde: "Det nytter ikke, min kone er stædig, og når hun ikke vil, så vil hun ikke." Hr. Gröning, der sad ved siden af mig, så på min mand og så på mig, viftede noget bort fra mit hoved med hånden, og så skete der noget mærkeligt. For mig var det noget ubegribeligt. De snakkede alle videre, jeg kunne også høre og forstå dem, og tænke kunne jeg også. Men på en eller anden måde manglede jeg noget. På en eller anden måde var der tomt i mit hoved. Jeg husker endnu at jeg tænkte, at man næsten skulle tro, man

havde hugget min hjerne. Efter kort tid gjorde hr. Gröning igen en bevægelse foran mit hoved, som om han viftede noget væk, og så var alt igen i orden hos mig. Han henvendte sig til min mand og sagde: "Lad bare Deres kone være i fred, det er allerede i orden." Her vil jeg gerne nævne, at jeg ikke efter hr. Grönings ord bildte mig ind, at jeg nu allerede var fuldkommen. Åh nej, jeg kendte allerede hans lære så godt, at jeg vidste, at vi alle fortsat er elever, så længe vi lever. Jeg regnede derfor med, at jeg befinder min på den rigtige vej.

Så så hr. Gröning på mig og sagde: "Ved De, at De kan spise Dem tynd?" Jeg sagde: "Nej, men når De siger det, så tror jeg det." I dag, efter så lang tid, kan jeg fortælle at det stemte, at jeg har spist mig tynd. For øvrigt også i det lille brød, der blev tilovers. I løbet af foråret tabte jeg mig mere og mere, selv om jeg har spist uforskammet meget. 20 æg til morgenmad og 10 koteletter til middag. 20 kg er forsvundet.

Efter maden sagde hr. Gröning: "Så, fru Puchalka, hold nu et foredrag!" Hun lo og sagde: "Det kan jeg ikke, for lidt siden har jeg forklaret, at det kan jeg ikke." Han sagde: "Så ved De altså ikke, hvad det kommer an på, og hvordan et menneske skal forholde sig for at opnå den guddommelige orden!" Hun: "Åh jo, det ved jeg." Han spurgte hende om forskelligt, og hun svarede og holdt pludselig et herligt foredrag. Hr. Gröning rejste sig pludselig, og vi så på ham. Så sagde han: "Jeg vil slå bånd-optageren til for at optage Deres foredrag." Da lo vi alle hjerteligt.

Efter en samtalepause så han på mig og sagde: "Ved De, at når man hele tiden siger til et menneske, at han er forrykt, så bliver han det?" Mennesket bliver usikker, og rykker sig stadig længere bort fra sine vaner og standpunkter af angst, og så er han forrykt. Jeg svarede: "Ja, jeg oplever det netop nu med min søster, og hun er allerede meget usikker".

Derefter så han op på billedet på væggen og sagde: "Sådan et billede har ikke kun en udstråling, men det optager alt i sig, som sker i huset hvor det befinder sig." Han fortalte os en historie, som var sket. – En vandrør kom ind i en hytte og så på et billede. Da afspillede der pludselig en film fra billedet. Manden så et mord, så alt ganske nøjagtigt, som det var sket, og også, hvor man havde bragt liget hen. Han gik til politiet og fortalte det. Man fandt liget nøjagtigt der, hvor manden havde sagt det, og alt var sket, som manden på billedet havde set det. Da han så også tog stilling til det fjerde emne, kunne jeg ikke mere tie og sagde: "Alle disse emner har vi talt om, og De kommer og giver os svar, hvordan er det muligt? De var her jo ikke, men holdt selv et foredrag ved en julehøjtidelighed? Hvorfra ved De, hvad vi talte om?" Da så han på mig med et smil, som en far ser på sit barn, der ikke kan begribe, at faderen ved mere, og sagde: "Det ligger alt sammen i luften. Intet ord, som et menneske nogen sinde har sagt, går tabt. Det ligger i luften, bliver opbevaret i universet. Ja, i dag er mennesket i stand til med apparater at optage ord, der bliver sagt langt borte fra, og gennem apparater at gøre det forståeligt for det menneskelige øre. Jeg har altså kun optaget, hvad De har sagt. Det er helt naturligt." Men jeg må ganske ærligt

tilstå, at for mig var det slet ikke naturligt. Jeg vidste intet om de apparater, han talte om, og aldrig tidligere har jeg oplevet, at et menneske kommer ind i et rum, og ganske nøjagtigt ved, hvad der blev talt om i de sidste fire timer. Sandsynligvis har han læst mine tanker, for han så igen på mig og sagde: "Tænk Dem om, er det aldrig sket, at De kom til mennesker og vidste, de har talt om Dem?" Jeg huskede, at det engang var sket, og at jeg sagde til disse mennesker: "Spørg dog mig, jeg kan selv oplyse jer om alt." De indrømmede så, at de havde talt om mig. Så sagde hr. Gröning: "Ser De, når det drejer sig om ens egen person, så har mennesket endnu et glimt af de færdigheder, som Gud har tiltænkt ham." – Da var jeg stille. Det var mig heller ikke mere – ubegribeligt. Jeg havde forstået. Han havde disse færdigheder, som Gud har tiltænkt ham, og benyttede dem. Vi har ikke passet på dem, og mistet dem, som så meget, Gud har tiltænkt os. Møder vi så et Guds barn som ham, så står vi målløse og forbavsede og begriber ikke, hvordan alt det, han gør, er muligt. Derved benytter han kun, hvad Gud har tiltænkt alle sine børn, vi optager det bare ikke og benytter det ikke, og så sygner det hen hos os.

Nøjagtig som de fleste mennesker, også jeg, ikke er i stand til at optage den åndelige helbredende strøm. Når jeg kan det i dag, så er det kun gennem Bruno Grönings belæring. I dag er modtagelsen af den guddommelige helbredende strøm selvfølgelig for mig, og uden overraskelse. Jeg beder, modtager og takker! Som et barn, der beder sin far om noget. Gennem uordenen i min krop blev jeg tvunget til at genlære og genopnå denne færdighed. Nu har jeg lært det. Derfor ved jeg, hvis noget ville tvinge mig eller det var mit ønske, så kunne jeg også lære at optage ord, der var blevet sagt for timer siden. Dermed vil jeg sige, at for mig er det ikke mere – ubegribeligt –. I hvert fald er der også for mig endnu meget ubegribeligt, som skete gennem Bruno Gröning. For eksempel vil enhver begribe, at jeg ikke har spurgt: Sig mig engang, hr. Gröning, har De tidligere hugget min hjerne?" Ikke engang jeg vovede at spørge sådan, for jeg tænkte, at det jo er tosset, og det findes ikke. Altså tav jeg om det. I dag ville jeg spørge, for fremtiden har bevist for mig, at der virkelig er sket noget dengang, Hvad, det ved jeg ikke selv, for i dag, efter godt 18 år, er det mig stadig – ubegribeligt.

Det første, man lærte hos hr. Gröning, var at lægge mærke til sine tanker. Ord fra ham: "Tanken får mennesket til at handle!" Naturligvis drog der hele tiden tanker gennem bevidstheden, der ikke var gode, og jeg havde vænnet mig til straks tre gange i tankerne at sige "nej, nej!", og så fjerne de dårlige tanker. Efter denne aften mærkede jeg pludselig, at jeg var fri af det. Jeg behøvede ikke mere at sige "nej, nej!", for jeg havde ingen dårlige tanker mere i mit hoved. Det undrede mig meget, og jeg begyndte at tænke tilbage på, siden hvornår det var sådan, og konstaterede, at det var siden dengang, da jeg havde følelsen af, at hr. Gröning havde taget min hjerne bort. Naturligvis var jeg meget lykkelig over det. Efter hr. Grönings bortgang, der var gået år, måtte jeg igen kæmpe med mine tanker. Med venner fra foreningen kørte vi til vor ven Bruno Grönings gravsted. Der var ikke meget, men en smule ukrudt ved graven. Jeg fjernede det og tænkte samtidigt: "Kære Bruno, du har en

gang fjernet mit ukrudt fra mit hoved, og jeg gør det nu på din grav. Jeg ville være så glad, hvis du igen ville gøre orden i mit hoved.” Bagefter satte vi os på en bænk, og så skete det igen. Nu var jeg denne gang ikke forbavset og forbløffet, men fuld af lykke, for jeg vidste hvad der skete, og at jeg nu igen ville være fri for alle tanker, der ikke var gode. Og sådan var det også. Jeg har takket inderligt for det, og taget det som en gave, selv om det endnu i dag er ubegribeligt for mig. Hvis jeg i dag ville konstatere, at dårlige tanker plagede mig, så ville jeg straks sætte mig hen, koncentrere mig og bede Bruno om igen at gøre orden, og jeg ved 100%, at han straks ville gøre det. Også selv om jeg ikke kan begribe det, også selv om jeg ikke forstår det og kan forklare det, så ved jeg alligevel, at det sker; dette ved jeg af 18 års erfaring.

Det har jeg oplever på mig selv og iagttaget hos andre, der fik hjælp, uden at de selv var klar over det. Ved et foredrag sagde hr. Gröning: ”Hvem der vil, kan tage en kugle med for et kært menneske. Den vil hjælpe, også selv om dette menneske ikke tror. Det er nok, når De tror for ham.” Min mand var altid belastet af en alvorlig forkølelse. Han fik det mest om søndagen, når vi var hos hans forældre. Engang måtte vi nærmest flygte fra huset, fordi man på grund af hans evige nysen ikke kunne forstå et ord. Min mand troede ikke dengang på Brunos lære. Så jeg sagde intet til ham, og lagde simpelthen kuglen under madrassen og tænkte: ”Den modbydelige forkølelse skal forsvinde.” Efter et år sagde jeg til min mand: ”Nu har du i over et år ikke mere været forkølet.” Han var mere end overrasket. Jeg fortalt ham og hans forældre om kuglen, og min svigerfar sagde: ”En kugle, som han ikke selv ved noget om, skal have hjulpet ham, måtte du ikke le?” Nej, jeg måtte ikke le, for jeg vidste ikke hvordan, men jeg vidste, at det skete.

For omtrent otte dage siden, har min mand et par gange måttet nyse, så sagde han: ”Nu har jeg ikke været forkølet i 15 år, hvor kommer det så fra?” Heldigvis blev han trods nysen ikke forkølet. Men denne sætning fik mig igen til at huske historien. Også denne helbredelse hører for mig til det – ubegribelige –.

Annelise Bollack

Mannheim

Vennekredsleder

Kilde:

FREIE ARBEITSGEMEINSCHAFT BRUNO GRÖNING (Hrsg): Das Tor zum Weg (Stephannskirchen bei Rosenheim 1972) Nr. 1, S. 12-17